

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

13. Omnes honorandos esse.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

Eccles. 9. 5.
Iob, 14. 21.

Mat. 63. 16.

S. Thom. in
ep. ad Rom.
cap. 10. lect. 2.

XIII.
1 Petr. 2. 17.
Rom. 12. 10.

13. D. Petrus deniq; quasi in compendio scribit: *Omni honorate*; & S. Paulus iubet nos esse *honore inuicem prouenientes*; sed præmittit, *charitate fraternitatis inuicem diligentes*, hoc est, *quasi omnia*, seu *charitate fraterna*. Quia omnes vnum patrem habemus

DEVM,

lia reuelare? Hoc tamen discrimen esse facile credo, quod beati plus videant, eaq; maximè, quæ ad illos pertinent, aut quæ desiderant scire & videre; quàm Patres, qui olim adhuc in Limbo, & umbra mortis exiterunt; multoq; minùs sciunt illi, qui in inferno etiam hac ignorantia cruciantur. Atque de his intelliguntur illa, quæ malè intelligunt, qui Sanctos habere patronos nolunt; vt cùm dicitur: *Viuentes sciunt, se esse mortuos: mortui verò nihil nouerunt amplius*: item: *sive nobiles fuerint filij eius, sive ignobiles, non intelliget*, de nostris scilicet rebus, quæ apud nos aguntur; & nisi illis reueletur: nam utique animæ damnatorum sciunt, se esse damnatas; & animæ beatorum sciunt, se esse beatas; animæ autem in Limbo PP. existentes, sciuerunt Messiam venturum; & anima Abrahami insuper sciuit, quid diues in inferno peteret; quin & ipsa damnata diuitis epulonis anima sciuit adhuc se habere in viuis quinq; fratres, pro quibus orauit. Quod autem dicitur: *Abraham nesciuit nos, & Israel ignorauit nos*, intelligitur de Abrahamo, tempore veteris testamenti, adhuc existente in Limbo PP. vbi sine peculiari reuelatione utique nihil scire potuit eorum, quæ in terris gererentur; alia ratio est nunc, tempore noui testamenti, de eodem iam inter beatos in cælo degente, & de alijs Sanctis, qui in beatifica visione, & Deo, omnia vident, quæ desiderant videre. Itaque sine formidine eos possumus inuocare, facile intelligent, etsi à nobis procul distent, quæ ad eos vel loquendo, vel cogitando mittimus. Sic eos, & in illis Deum honoramus: est enim, vt S. Thomas docet, inuocare nihil aliud, quàm aliquem in se vocare, per affectum, & deuotum cultum: quod vt fieret, voluit Deus, qui voluit Sanctis etiam hunc honorem tribuere, vt sineret eos secundarios apud se esse aduocatos; non quasi Christus non sufficeret, sed quod Christo ipsi quoque honorificum esset, si ad eum, eiusq; Patrem tales legatos mitteremus, quibus ipse vim impetrandi & meruisset, & honoris causa contulisset.

DEVM, omnes in Christo fratres sumus; omnibus ergo honorem, & charitatem fraternam debemus, tantoque magis, quanto fraternitas spiritualis perfectior est carnali, ait S. Ambrosius. Ad hunc honorem & amorem promouendum primitiue Ecclesie Christiani se se omnes vocabant *mutuo fratres*, tamquam ex eodem patre Christo, atq; eadem matre Ecclesia oriundi. Nec satis est honorare fratres, sed honore etiam praeueniendi sunt, vt quodammodo, dum certamus, quis alterum anteuertat, amorem tanto maiorem excitemus; sic subditus debet superiorem praeuenire; & non est indecens, vt etiam superior praeueniat inferiorem, tantoque se magis demittat, exemplo Christi, quanto ipse maior est; eniuero potest & debet superior ipsum quoq; inferiorem suum tamquam superiorem honorare, si in eo Christum agnoscat; & non sua, sed alterius bona consideret. Vnde Apostolus ait: *in humilitate superiores sibi inuicem arbitantes, non qua sua sunt singuli considerantes, sed ea, qua aliorum. Ne, dum alter alteri se humiliat, inquit S. Gregorius, humiliatio iret alteri in elationem, bene utramque partem admonuit dicens: Superiores sibi inuicem arbitantes, vt in cogitationibus cordis, & ego mihi illum praeferam, & vicissim ille me sibi: vt cum utraque parte cor inferius premitur, nullus ex impenso honore subleuetur.* Hinc intelligitur, quam indignum sit facinus, contemnere illum, quem obligatus es honorare. Meritoq; par pari refertur, & qui male dicit, male audit; vt eandem mensuram recipiat, qui mala mensura est vsus. *Va, qui spernis, nonne & ipse sperneris? cum fatigatus desieris contemnere, contemneris.* Ita factum est ancillae Agar, quae, quia concepisse se videns despexit dominam suam, postea humiliata est sub manu illius. Ita Michol filia Saul prospiciens per fenestram, vidit regem Dauid subsilientem, atque saltantem coram Domino, & despexit eum in corde suo. Ideo Michol filia Saul non est natus filius vsque ad diem mortis sua. Ita Rabfaces dux militiae regis Assyriorum, qui primum de populo Dei, deinde de ipso Deo contemptim locutus ita punitus est, vt vna nocte in castris eius Assyriorum centum octoginta millia occiderentur ab Angelo. Ita Aman Mardochæum despiciens, in ipso patibulo suspensus est, quod Mardochæo exedificauit. Ita Phariseus præ se humilem Publicanum, ceterosque homines contemnens, tantum à Deo infra Publicanum

S. Ambrosius
serm. 6.

Philip. 2. 3.

S. Greg. I. 34.
Moral. c. 17.

Isa. 33. 2.

Gen. 16. 4.

2. Reg. 6. 16.

4. Reg. 18. 19.

Esther. 3. 4.

Luc. 18. 9.

num

num deiectus est, quantum supra eum se extulit. Adeo neminem decet aspernari, & omnes, suo modo convenit honorare, et si non reuereri: et si enim superiores inferiores, immo & Deus homines honoret; non tamē eos reueretur, cum nomine reuerentia submissio erga alterum, & agnitio tamquam maioris intelligatur.

XIV.

14. Quod si omnes honorare oportet, ergo & DEVM, & quidem ante, ac supra omnes. Ille enim est parens, ille præceptor & doctor, ille senior quia æternus, ille animæ nostræ sponsus, ille dominus, ille benefactor; omnium rerum gnarus, ille nos vocat, amicos suos, ille magistratus supremus, ille cui omnia sacra consecrantur, ille Sanctus Sanctorum. Habet ergo omnes titulos & causas honoris illi exhibendi, & gloriæ in illum referendæ. Quod quidem Angeli in cælo faciunt, perpetim clamantes: Sanctus, Sanctus, Sanctus Dominus Deus exercituum, plena est omnis terra gloria eius. Neque Angeli tantum, ait enim Ioannes: Et vidi, & audiui vocem Angelorum multorum in circuitu throni, & animalium, & seniorum: & erat numerus eorum millia millium, dicentium voce magna: Dignus est Agnus, qui occisus est, accipere virtutem, & diuinitatem, & sapientiam, & fortitudinem, & honorem, & gloriam, & benedictionem. Hoc omnes beati in cælo faciunt in omnem æternitatem. Quod se quoque sperant facturos, quicumque, in hac vita, omnia ad maiorem Dei gloriæ negotia incipiunt, continuant, finiunt. Ille enim vt principium est, ita & finis debet esse omnium bonarum nostrarum actionum: Ego sum, a. & o. principium & finis, dicit Dominus. Hinc merito dicitur: Afferte Domino gloriam, & honorem, afferte Domino gloriam nomini eius, adorate Dominum in atrio sancto eius, hoc est, in terrâ, quæ est atrium, è quo Sancti in aulaam caelestem intrant. In hoc atrio identidem cantandum est:

O veritas mea, & misericordia mea, Deus meus, Trinitas beata,
tibi soli laus, honor, virtus, & gloria, per infinita
seculorum secula.

Isa. 6. 3.

Apoc. 5. 11.

Vide supra, cap. 19. §. 9.

Apoc. 1. 8.

Plal. 28. 2.

Thom. de Kemp. l. 3. de imit. cap. 40.
Vide supra cap. 21. de gloria Deo danda.

